

***Яка вже там красуня з тої Анни...
Мадам Андро давно уже в труні
А з гучномовця лине вечорами
О, не співай красуне при мені.***

Ці рядки відома українська письменниця Л.Костенко присвятила Анні Оленіній-Андро, першому коханню Олександра Пушкіна, яка навечно залишилась на українській землі... Знайомлячись із Свято-Троїцьким монастирем, ви обов'язково звернете увагу на невеличкий надгробок з граніту, на якому золотом написано «Анна Алексеевна Андро, рожденная Оленина».

У цій могилі та, образ якої оспіваний Олександром Пушкіним у багатьох поезіях. Чому уродженка далекої холодної російської столиці на Неві опинилася у нашому краї і що зв'язує її ім'я з іменем великого російського письменника?

Анна Олексіївна Оленіна народилася 1808-го року в сім'ї директора Імператорської академії мистецтв. Жила з батьками в Петербурзі на відомій вулиці під назвою Мойка. До речі, там само жив і Пушкін.

Батько Анни був меценатом і у своїй садибі в Приютіно тримав своєрідний салон, де часто бували Карамзін, Міцкевич, В'яземський, Глінка, Брюллов та інші відомі люди того часу. Олексій Оленін був людиною приязною і освіченою з витонченим аристократичним смаком, майстер малюнка. Саме малюнки Олексія Миколайовича прикрасили перше видання «Руслана і Людмили». Він давно був знайомий з Пушкіним., який часто поспішав в дім Оленіна не тільки поспілкуватися з цікавими людьми, була ще одна причина... І цією причиною була молода, вродлива Анна.

Для всіх вона була «мила дитина Аннет», а їй тоді було неповних двадцять років і їй так хотілося стати дорослою! Анна Оленіна мала блискучу освіту, знала сім мов, вміла поводитися в товаристві, чудово грала і співала, до всього мала ще талант оповідача та як не дивно рішучу та запальну вдачу. Адже це вона першою підійшла до Олександра Пушкіна на балу і запросила на танець, а потім обурювалась, як він міг називати її «моя» у вірші «Ее глаза»

...Глаза Олениной моей!

Какой задумчивый в них гений

И сколько детской прототы,

И сколько томных выражений

Те що Олександр Пушкін палко покохав Оленіну було очевидно, як і те, що поетичних признань він присвятив їй більше ніж будь-кому . «Пустое Вы сердечным ты», «Я вас любил», «Не пой красавица при мне», «Предчувствие», «Город пышный...», чимало рядків із «Онегіна...».

Її прфіль він малював неодноразово на полях рукописів, а малюнками майже дитячої ніжки «Аннет» були укріті поля рукопису «Євгенія Онегіна». Казали,що ніжку Анна і справді мала на диво маленьку і вміщувалась на долоні у Пушкіна.

Але їхнє кохання, на жаль, не мало щасливого кінця.Коли закоханий Пушкін посвтався до Анни Оленіної її батьки не були взхваті , адже, на той час Олександр зажив слави гульвіси. Йому було відмовлено. Серед спогадів сучасників та свідків тих подій є й інша версія відмови руки і серця Анни Оленіної. Шлюбна пропозиція молодого поета не була відхилена, але він запізнився на оголошення про заручини і цим остаточно розгнівив батьків Оленіної, чим і заслужив відмову.

Пізніше, похапки прощаючись, він вписав в альбом Анни віршовані рядки, які вона зросила сльозами щойно прочитавши. Це широко відома поезія «Я вас любил...»

Заміж Анна Оленіна вийшла пізно, вже після трагічної загибелі Пушкіна, хоча претендентів на руку красуні було багато. Шлюб Оленіної з Федором Олександровичем Андро де Ланжероном вважався блискучим та успішним, але успадкувавши тяжкий характер від матері, майбутній чоловік виявився сварливим і дуже ревнивим. Андро де Ланжерон знав про дружні стосунки Анни з Пушкіним і ревнував навіть до віршів та романсів, а особливо до сторінок її таємного щоденника. Свій дівочий щоденник та переписку і спогади про Пушкіна вона втаємничила від чоловіка і тільки улюблена онука Ольга мала привілей читати сердечні зізнання.

Анна Андро сорок років прожила в столиці Польщі- Варшаві, де її чоловік чотирнадцять років був віце-президентом. Вона також була покровителькою молодих талантів Польщі. Граф Федір Олександрович дослужився до посади сенатора, згодом був таємним радником. Помер він на 81-му році життя; поховали його в родинному замку Ланжеронів у Франції.

Після смерті чоловіка А.О.Андро повернулася доживати свій вік в маєток молодшої дочки графині Антоніни Федорівни Уварової, яка мала маєток у селі Середня Деражня Новоград- Волинського повіту. Останні роки старенької пройшли серед дітей та онуків. Вона вела мирське життя, часто буваючи в Корецькому Свято- Троїцькому монастирі, поважаючи його звичаї та черниць. Із своїх статків щедро обдаровувала святу обитель: крім 300 десятин зеилі, луків і пасовищ в урочищі Шитня,передавала і речі релігійного ужитку, коштовності. Опікувалась сирітським приютом. Для малолітніх сиріт вона влаштовувала різдвяні дні, всіляко турбувалася про знедолених. Померла Анна Андро у віці 80-ти років і була похована на території її улюбленого монастиря.

<https://www.youtube.com/watch?v=2DZY3e3RUfw&t=82s>

Замість епілогу

Записи Анни Оленіної-Андро були частково видані в кінці ХХ століття.

Написані вишуканим але твердим почерком, ніжною рукою молодої дівчини, ніби летять зі сторінок старовинних альбомів... Летять крізь століття, роки і спогади, які залишаються для майбутніх поколінь. Для нас...

Сохранить